

מ"ת 6920/03/15 - מדינת ישראל נגד מ ד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 6920-03-15 מדינת ישראל נ' ד (עציר)

בפני	כב' השופט אהרן האוזרמן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עוה"ד מאיר סמי
המשיב	מ ד (עציר)
	ע"י ב"כ עוה"ד ג'אן

החלטה

כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, על פי סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1966, וזאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס למשיב שני אישומים של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ואישום אחד של אי ציות להוראות שוטר במדים.

בהמשך תוקן כתב האישום ע"י הוספת שני אישומים נוספים (אישום מס' 3 ו-4) שניהם בעבירות לכאורה של נהיגה בפסילה, ללא ביטוח ובמהירות העולה על המהירות המותרת, לאחר שאופנוע שבבעלות המשיב צולם במצלמות מהירות (א' 3), בשני אירועים שונים.

עותק מכתב האישום המתוקן נמסר להגנה והוגש לבית המשפט בפני המותב הדין בתיק העיקרי (פ"ל 6919-03-15).

לאחר ששמעתי את טיעוניהם המפורטים של ב"כ הצדדים, החלטתי כי יש מקום להיענות לבקשה ולעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מעיון בחומר החקירה שהציגה המבקשת, עולה קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום (לגבי אישומים 1 ו-2).

כן קיימת עילת מעצר נוכח מסוכנות הנובעת מהמשיב בנהיגה ברכב, מסוכנות הנלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מהעובדה כי תלויים ועומדים כנגד המשיב בבימ"ש זה 4 אישומים בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, מהם שלושה אישומים בפרק זמן קצר ביותר (חודשים פברואר-מרץ 2015), מכך שהמשיב אינו מקיים לכאורה החלטות ביהמ"ש לפסילת

רישיונו, וכן נלמדת מעברו התעבורתי ומהרישום הפלילי של המשיב.

המשיב נשלח על ידי לקבלת תסקיר מעצר. שירות המבחן למבוגרים בחן חלופות מעצר שהציג בפניו המשיב, ומצא כי אין לקבל את המפקחים המוצעים וכן נוכח הסיכון הנובע מהמשיב, מצא שירות המבחן להמליץ שלא לשחרר את המשיב לכל חלופת מעצר.

ואלו הנימוקים המפורטים להחלטתי:

ראיות לכאורה:

כתב האישום כאמור מפרט 4 אישומים שהוגשו כנגד המשיב בעבירות של נהיגה בפסילה בחודשים פברואר ומרץ 2015, כמפורט בהרחבה בעובדות כתב האישום.

תיקי החקירה שבידי המשטרה הוגשו לעיוני. בתאריך 18.12.14 נפסל המשיב מנהיגה לתקופה של 9 חודשים בהחלטת ביהמ"ש לתעבורה בת"א בתיק פ"ל 394-05-14. ביום 12.02.15 קוצרה משך הפסילה בהחלטת בית המשפט המחוזי בת"א לתקופה של 5 חודשים. רישיון הנהיגה של המשיב הופקד במזכירות בית המשפט ביום 04.01.15 למשך 5 חודשים. דבר הפסילה כאמור היה ידוע למשיב והוא אינו חולק על כך. למעשה טענתו היא כי בכל המקרים כאמור לא הוא נהג באופנוע.

ב"כ המשיב, טען בדיון בפני כי קיים כרסום בראיות התביעה לגבי 4 האישומים, כרסום שיש בו לשיטתו כדי להשפיע על ההחלטה, עד כדי שחרור המשיב לחלופת מעצר.

ב"כ המבקשת ביקש לשלול אפשרות מהסנגור לטעון בשלב זה לראיות לכאורה, שכן לשיטתו המשיב נשלח בדיון מיום 26.03.15 לעריכת תסקיר מעצר ע"י שירות המבחן ובעצם הפניתו לעריכת תסקיר, כפי שעולה גם מפרוטוקול הדיון, המשיב באמצעות עוה"ד מטעם הסנגוריה הציבורית שייצגה אותו באותו דיון, הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה.

עו"ד ג'אן, אשר חזר לייצג את המשיב, טוען כי לא הייתה הסכמה מצד ההגנה לראיות לכאורה לגבי אישומים 3 ו-4 אשר הוספו רק בכתב האישום המתוקן. בנוסף, לשיטתו קיים כרסום בראיות התביעה לגבי האישומים 1 ו-2, וטענותיו לעניין זה הביא בפני כב' השופט דן סעדון בדיון הראשון שהיה בעניינו של המשיב, ביום 25.03.15 ובטרם הועבר התיק אלי.

אשר לאישומים 3 ו-4 טוען הסנגור המכובד כי מדובר באישומים שהוספו לכתב האישום המתוקן, כאמור על בסיס צילום האופנוע של המשיב כשעבר לכאורה עבירת מהירות, וכי המשיב כלל לא נחקר תחת אזהרה בחשד לנהיגה בפסילה בקשר עם שני האישומים הללו, לפיכך קיים פגם מהותי בראיות ולו לכאורה לגבי אישומים אלו.

עיינתי כאמור בתיק החקירה במלואו. מצאתי כי יש בשלב זה די ויותר ראיות לכאורה להוכחת האישומים בכתב האישום

המתקן, לפחות ככל הנוגע לאישומים שבכתב האישום המקורי, בטרם תיקונו (אישומים 1 ו-2).

אשר לטענות הסנגור בקשר לכשלים בראיות באישומים מס' 1 ו-2: עיינתי בדוחות הפעולה של השוטרים ומצאתי כי בחומר החקירה דוחות פעולה של השוטר רס"ל נרינסקי מיכאל, אשר מתאר באופן מפורט כיצד באירוע מיום 01.03.15 (אישום מס' 2) זיהה בוודאות את המשיב, המוכר לו אישית, הן על פי זיהוי פניו לאחר שראה חלק מפניו הגלוי מבעד לקסדה שחבש, שהיתה פתוחה באזור הפנים, והן על פי מאפייני לבוש ייחודי (מעיל וקסדה עם מצלמה) ואף מציין את סוג הקטנוע, וארגז שליחויות ייחודי המותקן עליו.

אכן לא נרשם בדו"ח הפעולה מספר קטנוע, וזה הוסף לכתב האישום בבית המשפט לאחר שכתב האישום תוקן בטרם ההקראה, אולם עניין זה ראוי להתברר במסגרת שמיעת הראיות בתיק העיקרי, ובוודאי שבשלב זה נוכח דו"ח הפעולה המפורט, אוכל לקבוע כי יש די ויותר ראיות לכאורה לזיהוי של המשיב כמי שנהג ברכב במועד ובמקום המתוארים.

אשר לאירוע מיום 24.03.15, מצאתי בחומר הראיות דוחות פעולה של השוטר מיכאל נרינסקי הנ"ל ושל השוטר אלכסנדר פרפליצה, אשר מתארים כיצד הבחינו במשיב נוהג באופנוע כאמור, דו"חות הפעולה מפורטים כוללים תיאור של המשיב והקטנוע כאמור.

אשר לטענת הסנגור לגבי קיומו של ספק כיצד יכול היה השוטר באירוע זה "להדביק" את האופנוע שברח ממנו לטענתו וזאת בריצה רגלית, הרי שגם טענה זו ראוי שתבחן במסגרת שמיעת הראיות בתיק העיקרי ודי בשלב זה בדוחות הפעולה שערכו השוטרים.

לא למותר לציין כי גם באירוע זה ציין השוטר נרינסקי כי המשיב מוכר לו היטב באופן אישי מהכרות קודמת והוא מזהה אותו מיד בשמו. זאת ועוד, השוטרים הגיעו לכתובת מגוריו של המשיב ומצאו שם את הקטנוע כשהאגוז "חם מאד" דבר המעיד לשיטתם על כך שהקטנוע נמצא בנסיעה זמן קצר קודם לכן, וכן מצאו את המשיב בבית.

לא למותר לציין לסיכום לגבי 2 האישומים 1 ו-2, כי אף גרסתו של המשיב כי הקטנוע נגנב ממנו לאחר האירוע הראשון (01.03.15), גניבה עליה דיווח למשטרה כ-10 דקות בלבד לאחר שנמלט לכאורה מהשוטרים, וכי הקטנוע הוחזר לו אחר כך לפני האירוע השני (24.03.15) על ידי "חברים" - הינה גרסה תמוהה ביותר, וזאת בלשון המעטה.

אשר לאישומים 3 ו-4: אכן המשיב לא נחקר כמתחייב בחקירה תחת אזהרה, בחשד לעבירה של נהיגה בפסילה ב-2 המקרים, חשד שעולה לכאורה מצילום הקטנוע שבעלותו במצלמות המהירות. לא למותר לציין כי חקירה כזו ניתן היה לבצע בקלות במהלך תקופת מעצרו של המשיב, וראוי היה שתתבצע על ידי המשטרה בטרם תיקון כתב האישום. לעניין זה מצאתי כי צודק הסנגור כי בשלב זה, בטרם ניתנה למשיב הזדמנות להביא את גרסתו ולהתגונן מפני האישומים המבוססים אך ורק על "חזקת הבעלות", לא ניתן לתת משקל ראייתי רב לראיות אלו, ככל שנוגע לחשדות בעבירות של נהיגה בזמן פסילה.

ראוי להעיר כי די בראיות לכאורה לגבי נהיגה בפסילה, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח בשני האישומים 1 ו-2 ולעבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים באישום מס' 2, על מנת לבסס קיומם של ראיות לכאורה להוכחת חלקים משמעותיים ונרחבים מכתב האישום המתוקן.

הנה כי כן באתי לכלל מסקנה בשלב זה, כי הוצגו בפני ראיות לכאורה, לכך שהמשיב נהג ברכב כאשר הוא פסול מנהיגה על פי החלטת ביהמ"ש וזאת לכל הפחות בשני מקרים שונים על פי האישומים 1 ו-2 (האישומים על פי כתב האישום לפני תיקונו).

ב"כ המשיב ביקש להציג בפני, את טענתו של המשיב כי שוטרי משטרת ישראל מתנכלים לו לאחר שהוא עצמו תיעד בחודשים האחרונים עבירות תנועה שונות המבוצעות ע"י שוטרים.

הוצג בפני סרטון שצילם המשיב, בו מתועד מעצרו של המשיב בביתו, תוך שאחד השוטרים מפעיל כלפיו אלימות מיותרת. צפיתי בסרטון, שמעתי כי הנושא בטיפול מח"ש, וטוב שכך. ככל שהדבר נוגע להערכתי את עוצמתן של הראיות שבידי התביעה להוכחת האישומים בכתב האישום שהוגש לבית משפט זה בגינו עותרת המבקשת למעצר המשיב, אני מוצא כי אין לדברים המתוארים, כמו גם לסרטון שהוצג, כל השפעה לגבי שאלת קיומן של ראיות לכאורה לכתב האישום ולשאלה האם נהג המשיב בזמן פסילה.

לאחר שקראתי את דוחות הפעולה הקיימים בחומר החקירה לא מצאתי כי קיים בסיס לחשוד בשוטרים, עורכי הדוחות, כי הם מתנכלים למשיב מכל סיבה שהיא. התרשמתי כי עבודת השוטרים התמקדה בתיעוד ובחקירת יסודות העבירה בהם נחשד המשיב, היינו הנהיגה בפסילה וללא רישיון נהיגה וביטוח.

לאחר שבחנתי את תיקי החקירה כאמור, עיינתי בחומרי החקירה שהצטברו בעניינו של המשיב, לא מצאתי כי יש בטענות ב"כ המשיב כדי להצביע על חולשת הראיות הלכאוריות. התיעוד הקיים בדוחות הפעולה כמפורט וכן העתק פרוטוקול הכרעת הדין וגזר הדין בתיק בו נפסל המשיב מנהיגה כאמור, די בהם כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית איתנה וחזקה של ראיות, המספיקה בשלב זה, להוכחת מרבית העובדות המיוחסות למשיב בכתב האישום המתוקן (אישומים 1 ו-2).

עילת מעצר - מסוכנות:

מסוכנותו של הנאשם (בנהיגה) נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מהצטברותן וכן מעברו הפלילי והתעבורתי. לעניין המסוכנות הנובעת מעצם העבירה של נהיגה בזמן פסילה, נאמר על ידי כבוד הש' רובינשטיין, ברע"פ 222/11, **הראל נ' מדינת ישראל:**

"נהיגה בזמן פסילה אינה סתירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד

הדבר על מסוכנותו על הכביש".

ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' רובינשטיין:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן, אמר כבוד הש' לוי:
"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

מכאן אנו למדים שבתי המשפט מייחסים מסוכנות רבה וחומרה יתרה לעבירה של נהיגה בפסילה, וזאת אף בדגש על עבריינות חוזרת.

המשיב נוהג משנת 2010 בלבד, ועברו התעבורתי כולל 26 הרשעות קודמות בתעבורה, בשנים 2010 ו-2015. כמו כן קיימים כנגדו 9 תיקי מב"ד בתעבורה בשנים אלו בגין חשד לביצוע עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות לתמרורים, מהירות מופרזת, נהיגה ללא רישיונות תקפים, נהיגה בהיותו בלתי מורשה לסוג הרכב, ונהיגה בפסילה.

כנגד המשיב תלויים ועומדים בבית משפט זה שני כתבי אישום נוספים בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה, תיק פ"ל 31998/15 הקבוע בפני כב' השופטת קריספין (תאריך עבירה 12.01.15) ותיק פ"ל 3389/12 הקבוע בפני כב' השופט דן סעדון (תאריך עבירה 19.02.12).

מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה כי בעברו של המשיב 6 הרשעות קודמות בפלילים בין השנים 2008 עד 2014, בגין ביצוע עבירות אלימות, עבירות רכוש, עבירות חוזרות ונשנות של הפרעה לשוטר, הפרת הוראה חוקית, הונאה, תקיפה ותקיפה חמורה, איומים והעלבת עובד ציבור, בגין אף נדון בעבר לעונש מאסר (בעבודות שירות) לצד עונשים רבים נוספים.

בנוסף, קיימים כנגד המשיב 24 תיקי מב"ד בתחום הפלילי, בין השנים 2009 עד 2015 בחשד לביצוע לכאורה של עבירות אלימות, הפרת הוראה חוקית, בגין חלקם הוגשו כתבי אישום.

אין חולק כי העבירות בהן נחשד המשיב, מקימות עילת מעצר בגין מסוכנות. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים כאשר

מדובר בארוע רביעי של נהיגה בפסילה לכאורה, תוך ביצוע עבירות נוספות חמורות, כאשר מתוכם 3 אירועים של נהיגה בפסילה נעברו בחודשים ינואר - מרץ 2015, תוך פרק זמן קצר מאוד.

לאור המפורט לעיל, אני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב.

חלופת מעצר:

המבקשת מתנגדת לשחרור המשיב לחלופת מעצר, בשים לב לכך כי מדובר בעבירה חמורה החוזרת בפעם הרביעית, ונוכח המסוכנות המובהקת העולה כאמור מעברו התעבורתי והפלילי וטוענת למעשה כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנובעת מהמשיב בכל חלופה שהיא.

המבקשת מסתמכת על תסקיר שירות המבחן אשר המליץ שלא לשחרר את המשיב בהעדר חלופה ראויה.

ב"כ המשיב מצידו טוען כי יש בידי המשיב חלופה מתאימה בדרך של פיקוח באיזוק אלקטרוני, הטלת ערבות כספית משמעותית בהפקדת מזומן, ופיקוח לסירוגין של אותם משגיחים שהתייצבו בפני שירות המבחן ואף התייצבו היום בבית המשפט.

ב"כ המשיב עומד על כך כי קיימת חלופה ראויה במיוחד על רקע השינוי שעובר הנאשם מאז מעצרו וכן משום ההלכה שנקבעה בבית המשפט העליון לפיה בעבירות תעבורה, לא יורה בדרך"כ ביהמ"ש על מעצר הנהג עד תום ההליכים, בדרך של מעצר מאחורי סורג וברח אלא רק במקרים חריגים.

סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים, מחייב את ביהמ"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה. כמו כן, הלכה היא, כי ככלל אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד.

בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מ"י נקבע כי:-

"יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב".

בבש"פ 9524/07 אושרי ועקנין נ' מ"י קבע כב' הש' גובראן:-

"אכן על פי רוב, ניתן להפיג מסוכנות של נאשם בעבירות תעבורה באמצעות חלופת מעצר ואך לעיתים רחוקות יורה בית המשפט במקרה כגון זה על מעצר עד תום ההליכים... אולם יש ובית המשפט יתרשם הן מאופי העבירה והן מעברו של הנאשם, כי נשקפת ממנו סכנה לבטחון הציבור ולשלומו אשר לא ניתן לאיין אלא באמצעות מעצר עד תום ההליכים"

מכאן שאם מטרת המעצר היא למנוע מן המשיב לנהוג, ולשימו תחת פיקוח עד לתום ההליכים נגדו, על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרכי חלופית.

בחינת חלופת מעצר - תסקיר מעצר שערך שירות המבחן:

לבקשת ההגנה נשלח המשיב לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר. תסקיר המעצר בעניינו של המשיב נתקבל לתיק ביהמ"ש ביום 16.04.15 והעתקו הוצג בפני הצדדים.

מעיון בתסקיר עולה כי קצינת המבחן פגשה במשיב בבית המעצר "אבו כביר" וערכה תסקיר בהתבסס על ראיון עם המשיב, ועל אינפורמציה שבידה העולה מהיכרות קודמת של השירות עם המשיב, באבחונים קודמים שנערכו בעניינו בין השנים 2012 ל-2015. בנוסף פגש קצינת המבחן באימו של המשיב, באחותו, בדודו ובשני שכנים המתגוררים בסמוך למשיב שהוצעו על ידו כמפקחים.

על פי התרשמות קצינת המבחן, המשיב מאופיין בסף גירוי נמוך, וביכולת נמוכה לשלוט בדחפיו. המשיב בעל היסטוריה של אישפוז על רקע פסיכיאטרי, כמפורט בתסקיר, ואינו נוטל תרופות בשל סירובו לשתף פעולה ולהתמיד בטיפול תרופתי. במסגרת האבחון נבדקה אפשרות לשלב את המשיב בטיפול קבוצתי, במסגרת שירות המבחן, אולם קצינת המבחן התרשמה כי המשיב אינו מתאים לכך, ומתקשה לגלות את המחויבות הנדרשת לכך.

קצינת המבחן מדגישה התנהגות אינפולסטיבית של המשיב וכן מצינת כי המשיב ביטא בפניה עמדות בעייתיות ביחס לחוק.

התרשמות שירות המבחן היא כי המשיב בעל דפוסי התנהגות בעייתיים ואלימים, נעדר מקורות תמיכה, בעל סף גירוי נמוך ויכולת נמוכה לשליטה בדחפיו הפועל באופן אינפולסיבי.

שירות המבחן מדגיש כי מצבו הנוכחי בעוד מתנהל נגדו הליך פלילי אחר, מבטא חוסר גבולות פנימיים והעדר השפעה מרתיעה של ההליכים המשפטיים והסנקציות שהוטלו בעבר. לאור המתואר מצינת קצינת המבחן כי על פי התרשמותה קיים סיכון להישנות העבירות.

נבדקו 5 המפקחים שהציג המשיב כאמור, אימו, אחותו, דודו, ושני השכנים - אשר נמצאו כולם, כל אחד מהסיבות הנפרדות הנזכרות בתסקיר, כבלתי מתאימים לשמש כפיקוח.

סיכומו של דבר, בהעדר חלופת מעצר, בהעדר מפקחים ראויים בעלי יכולת השפעה סמכותית ומציבת גבולות בפני המשיב, שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

דין:

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי שחרורו.

בבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' ג'ובראן:

" כידוע, על מנת שיורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו...מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו, וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו..אכן בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו מיוחס אך דבר ביצוע של עבירות תעבורה, אך בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים".

בבש"פ **3357/06** אחמד נאיף כעביה נ' מ"י, [פורסם במאגרים], אישר ביהמ"ש העליון החלטת בימ"ש לתעבורה, שהורה על מעצר עד תום ההליכים של המערער שנתפס חשוד בנהיגה בזמן פסילה, בפעם הרביעית, ושרישיון הנהיגה שלו פקע בנוסף כ- 9 שנים, נוכח החזרה על העבירות, העבר התעבורתי ועבר פלילי מכביד, נקבע כי קיימת מסוכנות שלא ניתן לאיין בחלופת מעצר. נקבע ע"י כב' הש' עדנה ארבל (כתוארה אז) כי:

" כאשר המקרה, לאור נסיבותיו הספציפיות, מלמד על כך שלא יהיה די בחלופת מעצר כלשהי כדי להשיג את תכלית המעצר, אין צורך לבחון חלופות קונקרטיות (בש"פ **8471/01** דכנאש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 8.11.01)). מקרה זה הוא מאותם מקרים, אשר ממכלול הנסיבות ניתן ללמוד כי אין חלופת מעצר שיהיה בה כדי להשיג את תכלית המעצר."

בבש"פ **1753/07** פאדי אבו רקיה נ' מ"י, [פורסם במאגרים], אישר ביהמ"ש העליון מעצר עד תום ההליכים של המערער שנתפס חשוד בנהיגה בזמן פסילה ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח, ללא רישיון רכב, אי ציות להוראת שוטר וכן בנהיגה בקלות ראש. כב' הש' ג'ובראן קבע כי:

" סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) מורה לביהמ"ש לבחון, האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם תהא פחותה. כך או אחרת, בחינתו של ביהמ"ש באשר לשאלת מסוכנותו של הנאשם הינה דו-שלבית. ראשית, מוטל על ביהמ"ש לבחון האם ניתן באופן עקרוני לאיין את מסוכנותו של הנאשם. רק במידה והתשובה לשאלה זו הינה חיובית, יבחן ביהמ"ש האם החלופה המוצעת עשויה לאיין את מסוכנותו."

ועוד:-

" כאשר המקרה, לאור נסיבותיו הקונקרטיות מלמד על כך שלא יהיה די בחלופת מעצר כלשהי על מנת להשיג את תכלית המעצר, אין צורך לבחון חלופות ספציפיות."

בבש"פ 9573/09 עבדאללה סלימאן נ' מ"י, [פורסם במאגרים], כבוד השופט ע' פוגלמן, אישר החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הפך החלטת ביהמ"ש לתעבורה אשר בהתאם להמלצת תסקיר שרות המבחן שחרר את המערער לחלופת מעצר, והורה על מעצרו בפועל ועד תום ההליכים של המערער, בלתי מורשה ונהג בפסילה, עבריו תעבורה רצידיביסט.

נקבע כ:-

" עברו התעבורתי המכביד של העורר, אופיו הרצידיביסטי, והעובדה שביצע את העבירה המיוחסת לו שעה שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על-תנאי עקב הרשעתו בביצועה של עבירת תעבורה קודמת - מעידים כולם על מסוכנותו הרבה של העורר."

וכן:

" מן העורר נשקפת מסוכנות שלא ניתן לאיינה על דרך של שחרורו לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. מסוכנותו של העורר עולה משילובם של המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ביחד עם עברו הפלילי התעבורתי המכביד."

" ... מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו - וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו."

בבש"פ 6595/12 אדרי מכלוף נ' מ"י, דחה ביהמ"ש העליון ערעור על החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הפך החלטת ביהמ"ש לתעבורה שבהתאם להמלצת תסקיר שרות המבחן שחרר את המערער לחלופת מעצר - במעצר בית מלא, בפיקוח אישתו ובאיזוק אלקטרוני. ביהמ"ש המחוזי הורה על מעצרו בפועל ועד תום ההליכים של המערער, נהג בפסילה, בעל עבר תעבורתי, כאשר נימק החלטתו כ:-

" ... הגם שכלל אין נוהגים להורות על מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה, אין מנוס מלהורות על מעצרו של המבקש, משום שאין דרך למתן את הסיכון הנשקף ממנו באמצעות תנאי השחרור המוצעים."

סיכום והחלטה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ואת המשיב, קראתי את תסקיר המעצר ואת חומרי החקירה, אני סבור כי המשיב אינו ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר. אני מקבל את המלצת שירות המבחן במלואה וקובע כי אין למשיב כל חלופה ראויה אלא מעצרו.

הלכה היא כי אין להורות על מעצר עד לתום ההליכים בעברות "תעבורה" אלא במקרים חריגים בהם יש חשש אמיתי כי אף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב. לאחר שנשללה האפשרות להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, אני סבור כי המקרה דנן הינו אחד מאותם מקרים חריגים אליהם כיוונה הפסיקה, בהם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר.

אינני סבור כי בני משפחתו של המשיב, מסוגלים להרים את הנטל של מניעת הישנות העבירות, ומניעת נהיגה מהמשיב. נסיון העבר מוכיח כי למשיב דחף חזק, המביא אותו פעם אחר פעם לנהוג, למרות הפסילה, וחרף עונשים כבדים, המשיב שב ונוהג פעם אחר פעם. נדמה כי מצבו של המשיב דורש אף טיפול דחוף והתמודדות בכלים טיפוליים מקצועיים.

חלופת מעצר כרוכה תמיד בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת לנאשם, בנסיבות דנן, לדעתי מדובר בסיכון ממשי שאין מקום לקחתו.

בהעדר אפשרות להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב בכל דרך אחרת, פרט למעצרו, אני קובע כי אין למשיב חלופת מעצר.

לאור האמור לעיל, אני מורה כי המשיב יעצר וזאת עד לתום ההליכים כנגדו.

זכות ערעור כחוק בפני ביהמ"ש המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ה, 20 אפריל 2015, בנוכחות הצדדים.